

Landsthingsudvalgets Betænkning, nemlig af c. 45,000 Rb., saa vilde det blive imellem 3 og 4000 Rb. aarligt, der paa denne Maade vilde tabes for Fattigcommunerne. Gaaer man fremdeles ud fra, at der er adskillige Skovauktioner i Landet, hvis Totalbeløb ikke naaer op til mere end omtrent 1000 Rb. for hver Auktion — og det troer jeg, man med Sikkerhed kan sige er Tilfældet —, og den hele Afgift, der skulde betales for en saadan Auktion, var $\frac{1}{4}$ pCt., det vil altsaa sige i det Hele ikke over 2 Rb. 24 $\frac{1}{2}$ s., saa maa dette nødvendigtvis erkjendes at være en Betaling, som i mange Tilfælde vil staae i et meget stort Misforhold til den Uleilighed, som er forbunden med en saadan Auktion, og til de Udgifter, som vedkommende Embedsmænd have i den Anledning. En saadan Skovauktion kræver jo vedkommende Embedsmænds Nærværelse maaskee det Meste af en Dag. Han skal fremdeles efter den almindelige Sportellovgivning befordre sig selv; der er ikke Tale om Godtgjørelse for Rejseomkostninger eller om Diætpenge; altsaa for 2 Rb. 24 $\frac{1}{2}$ s. skulde vedkommende Embedsmand befordre sig selv, maaskee flere Mil, og det vil saaledes let sees, at Forretningen i mange Tilfælde, ligefrem vilde blive forbunden med Udgift og Dpoffvelse for ham. Og hvorfor skulde man paalægge ham Saadant? Til Bedste for enkelte Privatmænd. Paa de Steder, hvor Gebhyrerne ere deelte mellem Statskassen og Embedsmanden, hvilket endnu finder Sted paa enkelte Steder, nemlig hvor der er en Herredsfoged, som er paa fast Gage, og en Skriver, som lønnes med Sportler eller omvendt, og hvor denne $\frac{1}{4}$ pCt. altsaa skulde deles mellem Statskassen og Embedsmanden, er det indlysende, at Besværet vilde blive endnu meget mere uforholdsmæssig ringe. Naar imidlertid endda virkelig høiere eller vigtigere Hensyn krævede en saadan Foranstaltning, saa kunde man finde sig deri; saa maatte Statskassen finde sig i at offre 50,000 Rb., og man vilde maaskee deri ogsaa finde en tilstrækkelig Grund for at berøve adskillige Embedsmænd en for dem meer eller mindre betydelig Indtægt. Men det kan virkelig ikke indrømmes, at det, man pleier at kalde Hensynet til den almindelige Omfætning, skulde kræve den Foranstaltning, hvorom der

her er Tale. Følgen af Vedtagelsen af et saadant Forslag som det, der i forrige Session blev stillet af Udvalget, og som her idag blev tiltraadet af det ærede Medlem for Aarhus Amt 2den Valgkreds (Mørk), vil kun blive den, at de større Skoveiere, altsaa enkelte Privatmænd, ville vinde en større Indtægt af deres Skove. Det er ganske vist de enkelte Kjøbere, som betale Salairret, men enhver fornuftig Mand vil gjøre sin Beregning, eftersom han skal betale et større eller mindre Auktionsgebyr foruden den Sum, han har budt ved Auktionen. Skal han betale mindre Salair, vil han kunne byde mere for det enkelte Nummer, der oppraabes, og Resultatet af Forandringen vil, som sagt, altsaa blive det, at man vil give Skoveierne en større Indtægt af deres Skovproducter, og det vil man gjøre paa enkelte Embedsmænds og navnlig paa Statskassens Bekostning. Men det vil, som sagt, atter føre til, at man vil faae forøgede Vanstueligheder ved at foretage Reformen paa andre Gebeter af Sportellovgivningen, hvor der kan være ganske anderledes Trang til at foretage en Omordning. Jeg troer derfor virkelig, at det Forstandigste, man nu kan gjøre, er at lade denne lille Sag gaae videre og ikke indlade sig paa at gjøre hyderligere Experimenter, førend man er kommen saa vidt, at man kan tage en Reform af Sportellovgivningen i dens Heelhed under Behandling.

H. M. Petersen: Den Bebreidelse, det ærede Medlem, som nu satte sig, rettede imod det Udvalg, der ifjor var nedsat angaaende denne Sag, var rigtignok mild — det indrømmer jeg —, men jeg troer dog, at den idetmindste tildeels var uberettiget. Saavidt min Huskommelse strækker sig, blev nemlig dengang den Fortolkning gjort gjældende, uden at den blev modsagt fra Regjeringens Side, at der af de Barer, som Udvalget foreslog indfatte i Loven, allerede kun svaredes de lave Gebhyrer, som ere blevne fastsatte i Forordningen af 1832; men iaar synes det at være aldeles afgjort, at denne Fortolkning er urigtig. Derfor som vi ikke faae andet Godt ud af Behandlingen af denne Lov, vil jeg haabe, at vi dog opnaae det, at vi komme paa det Nene med,